

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการเข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ในเขตต่อเนื่องทางทะเล¹

เรือตรีหญิงกานติมา คำดำรงกุล²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการเข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมายในเขตต่อเนื่องทางทะเล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมาย ประวัติความเป็นมา และแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมายในเขตต่อเนื่องทางทะเล ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่าเขตต่อเนื่องทางทะเลซึ่งเป็นพื้นที่ทางทะเลที่ถัดออกไปจากทะเลอาณาเขตมีความกว้าง 24 ไมล์ทะเลวัดจากเส้นฐาน การจัดตั้งเขตต่อเนื่องมีวัตถุประสงค์เป็นเขตกันชนและตรวจสอบเพื่อดูแล สอดส่อง และรักษาความสงบเรียบร้อยภายในเขตต่อเนื่องเพื่อสกัดกั้น ควบคุมและป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายใน 4 เรื่อง กล่าวคือ การคลัง การศุลกากร การเข้าเมือง และการสุขาภิบาล ประเทศไทยได้เป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง ค.ศ.1958 และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ซึ่งอนุสัญญาทั้งสองมีผลใช้บังคับในประเทศไทยแล้ว และประเทศไทยได้มีพระบรมราชโองการประกาศเขตต่อเนื่องเพื่อยืนยันที่จะมีเขตต่อเนื่องตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศโดยอนุสัญญาทั้งสองและประกาศเขตต่อเนื่องได้ให้ความคุ้มครองในสี่เรื่องอันได้แก่ การคลัง การศุลกากร การเข้าเมือง และการสุขาภิบาลในเขตต่อเนื่อง ซึ่งประเทศไทยมีแนวทางปฏิบัติตามทฤษฎีวินิยม ประเทศไทยจึงต้องมีพันธกิจในการออกกฎหมายภายในรองรับกฎหมายระหว่างประเทศ (หรือที่เรียกว่า “อนุวัติการ”) และเมื่อศึกษากฎหมายภายในของประเทศไทยที่มีการอนุวัติการให้เป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่องค.ศ.1958 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 และเป็นไปตามประกาศเขตต่อเนื่องก็คือ กฎหมายเกี่ยวกับศุลกากร ได้แก่ พระราชบัญญัติศุลกากรพ.ศ. 2560 และกฎหมายเกี่ยวกับการสุขาภิบาล ได้แก่ พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 ซึ่งมีการบังคับใช้กฎหมาย

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการเข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมายในเขตต่อเนื่องทางทะเล โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ณฐ สันตาสว่าง และคณะกรรมการสอบคือ รองศาสตราจารย์ จุฑามาศ นิสารัตน์ และ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล

²นักศึกษาปริญญาโทหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ดังกล่าวไปถึงเขตต่อเนื่องทางทะเล โดยได้บัญญัติเรื่องเขตต่อเนื่องไว้เป็นการเฉพาะและมีบัญญัติเกี่ยวกับการลงโทษผู้กระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติกฎหมายศุลกากร กฎหมายเกี่ยวกับการสุขาภิบาลในเขตต่อเนื่องไว้ อีกทั้งมีการนำบทบัญญัติบางมาตราไปบังคับใช้ในเขตต่อเนื่องทางทะเลด้วย แต่เมื่อศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการเข้าเมืองของประเทศไทย ได้แก่ พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 จะเห็นว่ายังมิได้มีการอนุวัติการตามที่อนุสัญญาว่าด้วยทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่องค.ศ.1958 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 และพระบรมราชโองการประกาศเขตต่อเนื่องเลยจึงทำให้ประเทศไทยยังคงมีปัญหาการเข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมายทางทะเลมาเป็นเวลายาวนานและยังมีขบวนการลักลอบนำคนต่างด้าวเข้ามาในประเทศไทยอย่างต่อเนื่องส่งผลให้เกิดปัญหาทางสังคม ปัญหาด้านเศรษฐกิจ ปัญหาความมั่นคงของประเทศไทย ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และยังเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาอื่นๆตามมา เช่น ปัญหายาเสพติด ปัญหาสาธารณสุข และปัญหาอาชญากรรม

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการเข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมายในเขตต่อเนื่องทางทะเลหลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาอำนาจในการบังคับใช้กฎหมายคนเข้าเมืองในเขตต่อเนื่องทางทะเลตาม ข้อ 24 แห่งอนุสัญญาเจนีวาว่าด้วยกฎหมายทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่องค.ศ. 1958 และข้อ 33 แห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 ได้ให้อำนาจอธิปไตยฝ่ายควบคุมเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับศุลกากร การคลัง การเข้าเมือง และการสุขาภิบาลภายในอาณาเขตหรือทะเลอาณาเขตของตน และลงโทษการฝ่าฝืนกฎหมายและข้อบังคับข้างต้นซึ่งได้กระทำภายในอาณาเขตหรือทะเลอาณาเขตของตนนั้น จะเห็นว่ากฎหมายระหว่างประเทศทางทะเลได้ให้อำนาจอธิปไตยในการควบคุมที่จำเป็นในการมีเขตอำนาจในการวางกฎเกณฑ์ในการป้องกันและมาตรการป้องกันในการใช้สิทธิ เพื่อเป็นการสกัดกั้น ควบคุมและป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับการเข้าเมืองในเขตต่อเนื่องได้ทำให้สามารถแก้ไขปัญหากับการเข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมายในทะเลได้ และเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของเขตต่อเนื่องที่เป็นแนวกันชนและตรวจสอบเพื่อป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายใน 4 เรื่อง กล่าวคือ ศุลกากร การคลัง การเข้าเมือง และการสุขาภิบาล ตามที่อนุสัญญาเจนีวาว่าด้วยกฎหมายทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่องค.ศ. 1958 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 และประกาศเขตต่อเนื่องของประเทศที่ให้ความคุ้มครองไว้

ประเด็นปัญหาที่สอง พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองพ.ศ.2522 เป็นกฎหมายคนเข้าเมืองที่มีผลบังคับใช้ภายในราชอาณาจักรเท่านั้น ดังนั้นจึงไม่บทลงโทษที่จะสามารถนำมาใช้บังคับในเขตต่อเนื่องได้เลย ทำให้ปัญหาการเข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมายทางทะเลยังมีปัญหามาจนถึงปัจจุบันจึงยังไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของเขตต่อเนื่องในการเป็นเขตกันชนเพื่อป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายใน 4 เรื่อง กล่าวคือ สุลการกร การคลัง การเข้าเมือง และการสุขาภิบาล ตามที่ตามอนุสัญญาว่าด้วยทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่องค.ศ.1958 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 และประกาศเขตต่อเนื่องของประเทศไทยได้ให้อำนาจประเทศไทยในการดำเนินการควบคุมเพื่อป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายใน 4 เรื่องไว้ จะเห็นว่าในเรื่องการเข้าเมืองในเขตต่อเนื่องเป็นเรื่องหนึ่งที่อนุสัญญาทั้งสองและประกาศเขตต่อเนื่องได้ให้ความคุ้มครองไว้ แต่อย่างไรก็ตามประเทศไทยยังไม่มีกรอบกฎหมายภายในและกำหนดบทลงโทษเกี่ยวกับการเข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมายในเขตต่อเนื่องทางทะเลเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาการเข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมายในเขตต่อเนื่องทางทะเล ซึ่งการแก้ไขปัญหาการเข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมายในเขตต่อเนื่องทางทะเลนั้นจำเป็นต้องมีบทลงโทษเป็นซึ่งเป็นมาตรการหนึ่งที่จะช่วยให้การบังคับใช้กฎหมายคนเข้าเมืองในเขตต่อเนื่องมีประสิทธิภาพและช่วยแก้ไขปัญหาการเข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมายได้

ประเด็นปัญหาที่สามอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในเขตต่อเนื่องทางทะเล มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490 ได้กำหนดไว้ว่าเมื่อปรากฏว่ามีการกระทำหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำเกี่ยวกับการที่คนต่างด้าวเข้ามาหรือนำคนต่างด้าวเข้ามาราชาอาณาจักรไทย ทั้งนี้ โดยทางทะเล ทางลำน้ำ ซึ่งติดต่อกับต่างประเทศ หรือทางลำน้ำซึ่งออกไปสู่ทะเลได้ อันเป็นความผิดต่อกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจสืบสวนและสอบสวนได้ มีอำนาจทำการหรือสั่งให้ทำการเฉพาะหน้าที่จำเป็น เช่น ตรวจ ค้น และบังคับผู้ควบคุมเรือและคนประจำเรือให้เรือหรือขนส่งของในเรือเพื่อการตรวจค้น จับเรือ และบังคับผู้ควบคุมเรือและคนประจำเรือให้พวงเรือ หรือให้ทำการอื่นเพื่อให้เรือนั้น ไปยังที่ซึ่งสะดวกแก่การตรวจค้น การสอบสวน หรือการดำเนินคดี เป็นต้น จะเห็นว่าอำนาจของเจ้าหน้าที่ทหารเรือที่กล่าวมาข้างต้นพระราชบัญญัตินี้กล่าวไว้บังคับถึงราชอาณาจักรไทยเท่านั้น กล่าวคือ เพียงแค่ในดินแดน น่านน้ำภายใน และทะเลอาณาเขตเท่านั้น ไม่ได้ใช้บังคับถึงไปถึงเขตต่อเนื่องซึ่งทำให้ไม่สามารถแก้ไขปัญหาการเข้าเมืองในเขตต่อเนื่องทางทะเลได้ เพราะเจ้าหน้าที่ทหารเรือเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ดูแล ตรวจสอบ รักษาความสงบเรียบร้อยในทะเล และรักษาผลประโยชน์ของชาติทางทะเล เขตต่อเนื่องก็เป็นเขตทางทะเลหนึ่งที่อยู่ในความรับผิดชอบเจ้าหน้าที่ทหารเรือ การที่เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีหน้าที่

ดูแล ตรวจสอบ รักษาความสงบเรียบร้อยในทะเล และรักษาผลประโยชน์ของชาติทางทะเล แต่กฎหมายที่ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ทหารเรือไปไม่ถึงนั้นจึงทำให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือไม่สามารถบังคับใช้อำนาจใดๆ ได้ จึงทำให้ไม่สามารถดูแล ตรวจสอบ รักษาความสงบเรียบร้อยในทะเล และรักษาผลประโยชน์ของชาติทางทะเลได้อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ของเขตต่อเนื่องที่เป็นเขตกันชนให้ป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายตามอนุสัญญาว่าด้วยทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง ค.ศ.1958 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 และประกาศเขตต่อเนื่องของประเทศไทยได้ให้ประเทศไทยมีอำนาจในการควบคุมและป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายใน 4 เรื่อง สุลกากร การคลัง การเข้าเมือง และการสุขาภิบาล ซึ่งการเข้าเมืองก็เป็นเรื่องหนึ่งที่กฎหมายระหว่างประเทศทางทะเลคุ้มครอง

ประเด็นปัญหาที่สี่ สิทธิในการไล่ตามติดพันผู้กระทำความผิดในเขตต่อเนื่องทางทะเล ข้อ 23 แห่งอนุสัญญาเจนีวาว่าด้วยทะเลหลวง ค.ศ.1958 และข้อ 111 แห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 สิทธิในการไล่ตามติดพันได้มีกำหนดให้รัฐชายฝั่งมีสิทธิในการไล่ตามติดพันได้หากมีเหตุเชื่อได้ว่าได้มีการละเมิดกฎหมายของรัฐนั้นถ้าเรือต่างชาติอยู่ในเขตต่อเนื่อง การไล่ตามติดพันกระทำได้ต่อเมื่อได้มีการละเมิดสิทธิที่ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อการคุ้มครอง การไล่ตามติดพันในเขตต่อเนื่องนั้นสามารถทำได้เพื่อเป็นการควบคุมที่จำเป็นเพื่อป้องกันและคุ้มครองการฝ่าฝืนกฎหมายทั้ง 4 เรื่องในเขตต่อเนื่องที่อนุสัญญาเจนีวาว่าด้วยทะเลหลวง ค.ศ.1958 และ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 ได้ให้ความคุ้มครองไว้นั้นก็คือการศุลกากร การคลัง การเข้าเมือง และการสุขาภิบาล เพราะวัตถุประสงค์ของเขตต่อเนื่องคือเขตกันชนหรือเขตตรวจสอบของรัฐชายฝั่งเพื่อควบคุมที่จำเป็นในการป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายเกี่ยวกับการศุลกากร การคลัง การเข้าเมือง และการสุขาภิบาล ซึ่งในเขตต่อเนื่องนั้นเจ้าพนักงานที่คอยดูแล ควบคุมและป้องกันได้แก่เจ้าหน้าที่ทหารเรือ แต่เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490 ไม่ได้ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ทหารเรือในไล่ตามติดพันจึงไม่สอดคล้องกับอนุสัญญาทั้งสองและประกาศเขตต่อเนื่องของประเทศไทย

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการเข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมายในเขตต่อเนื่องทางทะเล ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาอำนาจในการบังคับใช้กฎหมายคนเข้าเมืองในเขตต่อเนื่องทางทะเล ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ คือ

1.1 บัญญัติเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองพ.ศ.2522 โดยบัญญัติเพิ่มเติมหมวดเขตต่อเนื่องไว้เป็นการเฉพาะโดยเทียบเคียงพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 จึงเห็นควรมีการบัญญัติเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

1.1.1 บัญญัติเพิ่มเติมกฎเกณฑ์ให้เรือทุกลำที่เข้ามาหรือหยุดลอยลำหรือจอดเรือในเขตต่อเนื่อง ต้องตอบคำถามของพนักงานเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับเรือ คนประจำเรือ คนโดยสาร การเดินทาง และอื่นๆ และต้องปฏิบัติตามคำสั่งอันสมควรของพนักงานเจ้าหน้าที่

1.1.2 บัญญัติเพิ่มเติมกฎเกณฑ์ห้ามไม่ให้เรือที่อยู่ในเขตต่อเนื่องขนถ่ายคนโดยสารในเรือโดยไม่ มีเหตุอันสมควรหรือไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

1.1.3 บัญญัติเพิ่มเติมในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการลักลอบหรือจะลักลอบเข้าเมืองหรือมี การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตต่อเนื่อง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้นายเรือหยุดลอยลำ หรือนำเรือไปยังที่ใดที่หนึ่ง เพื่อการตรวจหรือค้น จับกุม หรือดำเนินคดีได้ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้จับผู้กระทำความผิดและสั่งให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ใดแล้วให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่นั้นมีอำนาจสอบสวน ในระหว่างรอคำสั่งแต่งตั้งพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจากอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนตามประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ทั้งนี้ มิให้นับระยะเวลาเดินทางตามปกติที่นำตัวผู้กระทำความผิดส่งให้ พนักงานสอบสวนเป็นเวลาควบคุมผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

1.2 ให้นำบทบัญญัติบางมาตรามาใช้บังคับในเขตต่อเนื่องเช่นเดียวกับพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 และพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 รวมทั้งกฎหมายคนเข้าเมืองออสเตรเลียที่ให้ อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้ในเขตต่อเนื่อง จึงเห็นควรมีการบัญญัติเพิ่มเติม ดังนี้

1.2.1 นำบทบัญญัติมาตรา 18 มาตรา 24 มาตรา 27 มาตรา 29 มาตรา 30 มาตรา 31 มาตรา 32 และ มาตรา 59 มาใช้บังคับในเขตต่อเนื่องโดยอนุโลม

1.3 เพิ่มเติมบทบัญญัติ มาตรา 27 (4) –(7) โดยเทียบเคียงพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 ดังนี้ เพื่อประโยชน์ในการตรวจให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่มีหน้าที่ปฏิบัติ

(4) ทอดสมอเรือ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่สั่ง

(5) ตอบคำถามใดๆ ของพนักงานเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับเรือ คนประจำเรือ คนโดยสาร การเดินทางและลักษณะแห่งของในเรือ

(6) จัดที่พักบนเรือให้แก่พนักงานพนักงานเจ้าหน้าที่ตามสมควร

(7) ปฏิบัติการอื่นใดตามคำสั่งอันสมควรของพนักงานเจ้าหน้าที่

2. ปัญหาการกำหนดบทลงโทษตามกฎหมายคนเข้าเมืองในเขตต่อเนื่องทางทะเล ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ โดย เทียบเคียงกับพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 ดังนี้

2.1 บัญญัติเพิ่มเติมบทลงโทษ ในกรณีนายเรือไม่ตอบคำถามหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานศุลกากรต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

2.2 บัญญัติเพิ่มเติมบทลงโทษกรณีเรือที่อยู่ในเขตต่อเนื่องขนถ่ายคนโดยสารในเรือโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

2.3 บัญญัติเพิ่มเติมบทลงโทษ ให้นำบทกำหนดโทษที่เกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าวรวมทั้งบทกำหนดโทษตามมาตรา 66 มาตรา 67 มาตรา 71 มาตรา 72 มาตรา 73 และมาตรา 74 มาใช้บังคับในเขตต่อเนื่องด้วย

2.4 เพิ่มบัญญัติเพิ่มเติมบทลงโทษในเขตต่อเนื่องด้วยผู้ใดนอกจากนายเรือ ลูกเรือ ผู้โดยสาร และผู้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติบนเรือขึ้นไปบนเรือเดินต่างประเทศโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

2.5 บัญญัติเพิ่มเติมบทลงโทษนายเรือลูกเรือ หรือผู้โดยสารที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำเตือนของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

3. ปัญหาอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในเขตต่อเนื่องทางทะเล ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ แก้ไขบทบัญญัติในพระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490 กำหนดให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจต่างๆ ไปถึงในเขตต่อเนื่องด้วยดังต่อไปนี้

มาตรา 4 เมื่อปรากฏว่ามีการกระทำหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำเกี่ยวกับการที่คนต่างด้าวเข้ามาหรือนำคนต่างด้าวเข้ามาราชอาณาจักรไทย ทั้งนี้ โดยทางทะเล ทางลำน้ำ ซึ่งติดต่อกับต่างประเทศ หรือทางลำน้ำซึ่งออกไปสู่ทะเลได้ รวมถึงเขตต่อเนื่อง ด้วย อันเป็นความผิดตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจสืบสวนและสอบสวนได้มีอำนาจทำการหรือสั่งให้ทำการเฉพาะหน้าที่จำเป็น ดังต่อไปนี้

- (1) ตรวจค้น และบังคับผู้ควบคุมเรือและคนประจำเรือให้หรือหรือขนสิ่งของในเรือเพื่อการตรวจค้น
- (2) จับเรือ และบังคับผู้ควบคุมเรือและคนประจำเรือให้พวงเรือ หรือให้ทำการอื่นเพื่อให้เรื่อนั้นไปยังที่ซึ่งสะดวกแก่การตรวจค้น การสอบสวน หรือการดำเนินคดี
- (3) ยึดเรือที่จับไว้จนกว่าจะมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา หรือจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่นในกรณีที่ฟ้องผู้ต้องหา
- (4) จับและควบคุมผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดไว้ได้ไม่เกินเจ็ดวัน เมื่อพ้นกำหนดต้องปล่อยหรือส่งตัวให้พนักงานสอบสวนพร้อมด้วยสำนวนการสอบสวนเท่าที่ทำได้

4. ปัญหาสิทธิในการไล่ตามติดพันผู้กระทำความผิดในเขตต่อเนื่องทางทะเล ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะเห็นควรบัญญัติเพิ่มเติมสิทธิการไล่ตามติดพันในพระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490 ให้เจ้าหน้าที่ทหารหรือสามารถใช้สิทธิไล่ตามติดพันได้เมื่อมีการกระทำความผิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเรือนั้นได้ละเมิดกฎหมายของประเทศนั้น โดยเทียบเคียงข้อ 23 แห่งอนุสัญญาเจนีวาว่าด้วยทะเลหลวง ค.ศ.1958 และข้อ 111 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 ดังนี้

ให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจใช้สิทธิไล่ตามติดพันได้เมื่อมีเหตุผลที่เชื่อได้ว่าเรือนั้นได้ละเมิดกฎหมายของประเทศไทยโดยสิทธิในการไล่ตามติดพันจะต้องเริ่มต้นเมื่อเรือต่างชาติหรือเรือเล็กลำหนึ่งของเรือต่างชาติอยู่ในน่านน้ำภายใน น่านน้ำหมู่เกาะ ทะเลอาณาเขตหรือเขตต่อเนื่องของประเทศไทย และสามารถดำเนินต่อไปได้นอกทะเลอาณาเขตหรือเขตต่อเนื่อง หากการไล่ตามนั้นมิได้ขาดตอนลง หากเรือต่างชาติอยู่ในเขตต่อเนื่อง การไล่ตามจะกระทำได้อีกต่อเมื่อได้มีการฝ่าฝืนหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าฝ่าฝืนกฎหมายเกี่ยวกับศุลกากร การคลัง การเข้าเมือง การสุขาภิบาลของประเทศไทย

เอกสารอ้างอิง

สุรชาติ สัตบุศย์. กฎหมายทะเล(พาณิชย์นาวี). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง,2537.

พรภพ อ่วมพิทยา.“หลักกฎหมายระหว่างประเทศด้วยเขตต่อเนื่อง:วิเคราะห์ปัญหาเขตอำนาจของรัฐชายฝั่ง,”

วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,2533.

จตุรนต์ ธีระวัฒน์.“เอกสารประกอบการสอนวิชากฎหมายทะเล” คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2539.